

دوفیشه ششم / استناد ماه ۱۳۷۵

پانزدهمین جشنواره سراسری تئاتر فجر

THE 15th FADJR THEATRE FESTIVAL

تئاتر و ریشه‌های منشی
جشنواره، صحنۀ تجربه‌های نو
لحظه به لحظه تا قب ماجرا
سنت اسلامی در نمایش ایرانی
چرورت کشف هوت ملی در نمایش
ثانی، قالی چمان—سینما، فرش مانی

وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی
۱۰ اسفند ماه ۱۳۷۵

فضلیت هنرمند بودن

هنرمند متعدد علاوه بر آنکه در بی فضیلت است، به تکامل هنری، صرفاً وسیله‌ای است که با استفاده از آن به هدف متعالی خود دست می‌یابد. او با صداقت و صمیمت در جستجو است و شیوه‌های گوناگون هنری را می‌آزماید. به عمق رویدادها و وقایع پر امونش می‌اندیشد، عناصر اساسی و مؤثر در هر واقعه را شناسایی می‌کند و با استفاده از خلاقیت خود، برداشتش را از هر واقعه‌ای به تصویر می‌کشد. گاهی عمدتاً از نشان‌دادن زشتی‌ها در آثارش امتناع می‌ورزد و گاهی آنها را به صورت اغراق‌آمیزی بزرگ جلوه می‌دهد. با وجود این، تمامی این کوشش‌ها برای تحقق یک هدف واحد، یعنی خلق یک اثر هنری کامل است و هر اثر هنری، اکشاف حقیقت.

سردیر

ویژگی‌های تئاتر با هویت ملی

بخشی از سخنرانی دکتر فرهاد ناظرزاده کرمانی در دومین روز گردهم آیی «بررسی فمایش در ایران»

انسان نوعی ارسطوی است (مثل آثار تئاتر پست‌مدرنیسم، آثار یونسکو، بکت و...) که این‌ها می‌کوشند از هویت فرهنگی خود بکاهند و بر جنبه‌های تجزیه‌ی آن افزوده کنند.

شکل سوم، ترکیب فرهنگی است که در اصطلاح به آن «مولتی‌کولور» یا به تعبیری چند فرهنگی می‌توان گفت. نمونه این کار «پیتر بروک» است که سعی دارد از حوزه‌ی تئاتری فرهنگ خود (نک‌فرهنگی) خارج شود و از کارهایش از بازیگرانی با ملیتی گوناگون استفاده کند. و اما چگونه می‌توانیم وارد این تئاتر ملی شویم؟ کاری که این هنرمندان عکس آن را انجام می‌دهند. ما باید تفاسی کار آن‌ها را انجام بدیم، یعنی کارهایی که آن‌ها برای خارج شدن از تئاتر ملی کرده‌اند ما برای رسیدن به این نوع تئاتر انجام بدیم.

به‌حال راو رسیدن به تئاتر ملی عمان کشف عناصر بیان تئاتری خودمان و این‌که آن‌ها را از فرهنگ خودمان استخراج کنیم، است. □

تماشاگر کافی است و اصلاً مسئله‌ای ندارد. در حالی که بزرگ‌ترین حامی تئاتر و بزرگ‌ترین کسانی که باید تئاتر را هدایت کنند، همین تماشاگران هستند. و فقدان همین تماشاگر نقطه‌ضعف تئاتر ایران است.

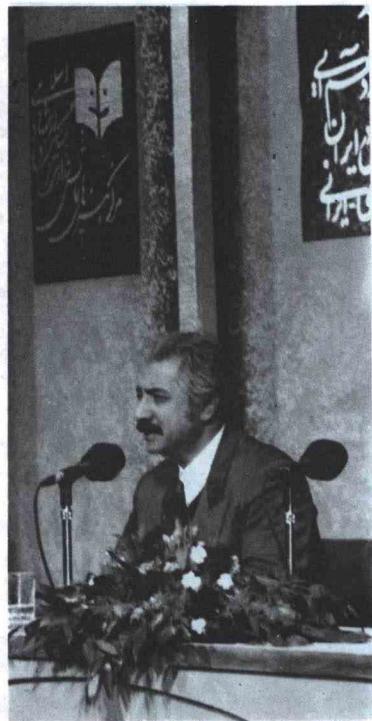
زمانی که ما در ایران برای رسیدن به یک تئاتر ملی، گردهم آیی تشکیل می‌دهیم، در تئاتر جهان، یک حرکت معمکوس وجود دارد. هنرمندانی که در دهه‌های بعد از جنگ جهانی دوم پدید آمدند سعی دارند تئاتر را از صورت حوزه‌ای جغرافیایی فرهنگی خاص خارج کنند. و به یک تئاتر جهانی دست پیدا کنند. سه نمونه از این کوشش‌ها را می‌توانیم ملاحظه کنیم:

خط تئاتر ایپک که سعی دارد با دخل و تصرف در ارکان و عناصر بیان تئاتری، به یک تئاتر فرا ملیتی برسد (مثل تئاتر پیسکاتوری برشی).

تئاتر اصولاً تئاتر را از عناصر فرهنگی اش تهی می‌کنند و چیزی که باقی می‌ماند صرفاً انتزاع و تجزیه است و قابل شمول به نوع بشر و حتی به

یکی از بحران‌های موجود‌کننده تئاتر امروز ما، فقدان تماشاگر آگاه است. تئاتر به دو بخش تقسیم می‌شود:

تئاتر خوب و تئاتر بد که هر دو نوع می‌توانند شکل‌های مختلفی به خود بگیرند. تماشاگر در جامعه‌ای آگاهی لازم درک این هنر را به خوبی دارا نیست، زود رضایت می‌دهد و حاضر است هر نمایشی را نمایش‌کند و کف‌پزند، بدون این که بداند چه دیده و چه به دست آورده است. این مسئله باعث می‌شود که دست‌اندرکاران تئاتر ما کمتر سعی کنند آثاری باکیفیت بهتری عرضه کنند و در واقع هراس و واهمه‌ای از جامعه تماشاگر داشته باشند. در حالی که بزرگ‌ترین سرمایه هنرمندان غرب، بزرگ‌ترین منتقدان آن‌ها، تماشاگران آگاهی هستند که به محض این‌که بخواهند از ضوابط یک تئاتر خوب عدول کنند، آن‌ها را به اشکال مرسم خودشان مجازات می‌کنند. ولی در جامعه تئاتر ایران چنین مجازاتی وجود ندارد و هر کس بتواند خردوری‌های تئاتر را جمع‌آوری کند و در چند جا مرتبط باشد برای

هویت کهن و ادراک نوین در تئاتر معاصر

بخشی از سخنرانی مهدی ارجمند در دومین روز گردهم آیی «بررسی فمایش در ایران»

نمایش آموختن سلوک جمعی و تئاتر همایشی است که در آن، جمع به شرافت وجود خود آگاه می‌شود. جامعه‌ای که صخنه‌های تئاتر خالی از تماشاگر باشد، مثل بدین است که به سلوک‌های منزوی تجزیه می‌شود.

احیاء صخنه در واقع احیاء مناسباتی است که در جامعه بدون رو به محوشدن است. رونق تئاتر به روش‌نگری عمومی می‌انجامد و به مردم می‌آموزد که ارتفای فرهنگ تنها از طریق «دیوالوگ» میسر است. دیوالوگ خلاصی که در آن معلم و متعلم، سخنور و مستمع به یک اندازه از تزکیه روان و اعتلای فکر خود مسرور می‌شوند. □

دینی در آن همیزیتی دارند، نقش حیاتی هنری چون تئاتر که همانند آینه‌های بومی و کهن مستقیماً و با حضور بی‌واسطه مجریان و تماشاگران آفریده می‌شود، بسیار لازم و حساس است. در واقع، کاری که تئاتر ملی و مذهبی در این جوامع انجام می‌دهد، اگر همراه با درک درستی از اشتراکات فرهنگی و مناسبات اجتماعی اقوام موجود در آن سرزمین نباشد، نتیجه‌ای معکوس خواهد داد. یعنی به جای تحریک مبادی وحدت ملی، موجبات دل‌آزاری قومی از قومی دیگر را مهیا می‌کند.

این نکته‌ای است ظرفی که اساس «تئاتر ملی» بر تشدید روحیه وفاق ملی است و با انحصار طلبی به هر شکل و صورت مخالف است. نخستین درس

از آمیزه دو مفهوم «ملیت» و «مذهب»، و از تعامل مشروع آن‌هاست که مفهومی بسیط و قدیم به نام «کهن‌الگو» یا «هویت باستانی» و «تباثناختی» زاده شده است. به بیان دیگر ما اکنون با موجودی به نام ایران و ایرانی رو به رو هستیم که برای اشراف بر حافظه تاریخی خود چاره‌ای ندارد جز آن‌که از این دو مبدأ یعنی «ادراک ملی» و «دینی» خود عبور کند. برای ما رجعت به تاریخ و مقابل بر آن استفاده از زوینی که بتواند بین این دو قطب توازن برقرار کند و تصویری دقیق و واضح از هویت فرهنگی یک ایرانی ارایه دهد، ضروری است.

برای یک جامعه متحده و زنده که در آن تنوع اقوام وجود دارد و چند تیره و نژاد با چند طایفه

گزارشی از دومین روز برگزاری دومین گردهم آیی «بررسی فمایش در ایران»

گردهم آیی حضور یابند.

جنبهای نمایشی در فرهنگ ایران باستان، و در سومین روز گردهم آیی، آتیابان سعید کشن‌فلاخ، دکتر قطب الدین صادقی، انوشیروان ارجمند، پرویز زاهدی، همایون علی‌آبادی، آتیلا پیانی و سرکار خانم سهیلا نجم، تحت عنوان‌کلی نشست روز دوم یعنی «از زبانی و رهیافت‌ها» سخنرانی خواهند کرد. □

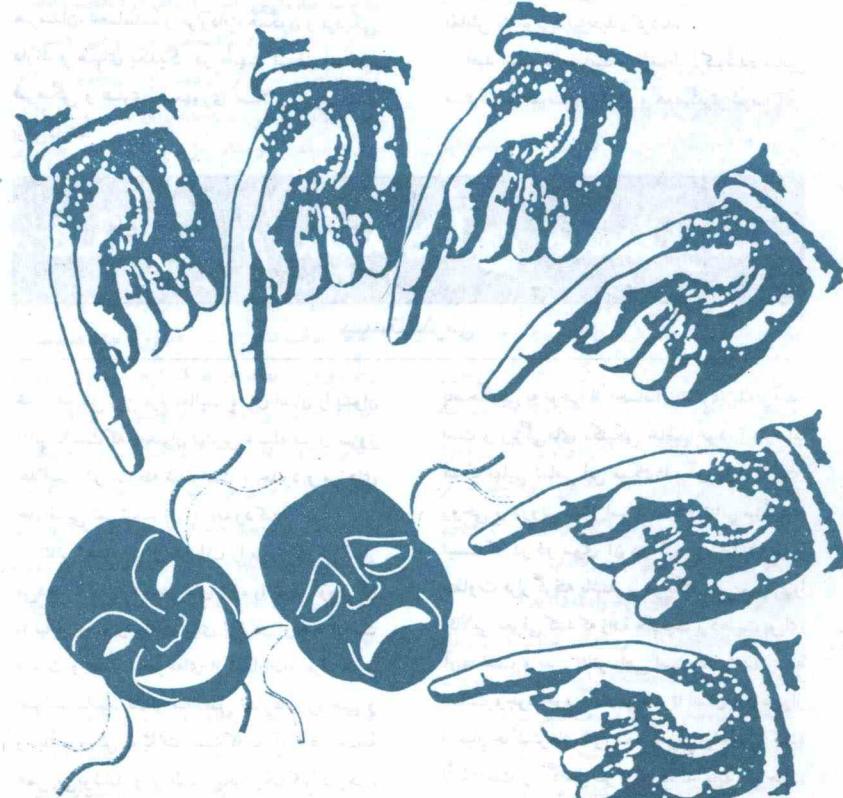
هویت ملی، دکتر سید مصطفی مختاریان، و موضوع «سیر تکاملی قهرمان در ادبیات حماسی و نمایشی ایران»، دکتر امینی با موضوع «هویت فرهنگی تئاتر ایران»، مهدی ارجمند با موضوع «هویت کاربرد تئاتر ملی»، دکتر فرهاد ناظرزاده کرمانی با موضوع «گفتاری پیرامون ویژگی‌های تئاتر با

دو مین روز گردهم آیی بررسی فمایش در ایران، صبح روز گذشته با برداختن به موضوع «تئاتر ملی»، کار خود را دنبال کرد. در این نشست، آقایان داریوش مؤذینیان با موضوع «تعاریف و کاربرد تئاتر ملی»، دکتر فرهاد ناظرزاده کرمانی با موضوع «گفتاری پیرامون ویژگی‌های تئاتر با

نقد در تئاتر

در نقد سنتی، تاثیر تنها از جنبه‌های زیباشناختی بررسی می‌شود و سعی می‌شود تا به‌اصطلاح جلو انحراف آن از قواعد شناخته شده نمایشی که بعضًا زاده ذهبت منتقد بودند، گرفته شود. اما این گونه نقد که اوج آن را در فرن نوزدهم مشاهده می‌کیم، به وسیله‌ای برای تبلیغ در مورد نمایش تبدیل شده بود. زیرا با ارایه تعاریف از یک نمایش، نوعی پیش‌داوری در ذهن تماشاگر ایجاد می‌کرد که می‌توانست او را وادار کند تا به دیدن نمایشی برود و یا بدون دیدن آن نسبت به ضعف آن نظر دهد. به عبارتی هر نمایش ناچار بود که از فیلتر منتقدانی بگذرد که به اصولی کلیشهای و بعضًا بورژوازی معتقد بودند؛ اگر اثری مورد خوش‌آیند این گروه واقع می‌شد، صاحب اثر می‌توانست امیدوار باشد که

کند که تماشاگر جزوی از تئاتر است و عملکرد و نظر او نسبت به تئاتر در جهت‌گیری نمایش‌ها مؤثر و کارساز است. منتقد سعی می‌کند تا به تماشاگر بیاموزد که سه جنبه هنری را در تئاتر مذکور داشته باشد: هنر نویسنده، هنر بازیگر و هنر تماشاگر که این جزو اخیر با رهمودهای منتقد هدایت می‌شود. منتقد باید اثر را با تمام ویژگی‌هایش آن‌گونه که هست در پیش چشم خواننده، تصویر کند بی‌آن‌که تمايلات شخصی و یا پیش‌داوری‌ها را در آن دخالت دهد و باید قضاوت را به‌عهده تماشاگر بگذارد. در غیر این صورت نقدی را ارایه کرده که فاقد ارزش علمی است و صرفاً وسیله‌ای برای بیان سلیمانی‌های شخصی است که گاهی همین امر به نزاع لفظی هنرمند تئاتر و منتقد می‌انجامد. از این‌رو

مروارید (که همیشه با هم کار می‌کنیم) فعلًا هیچ بازدهی مادی نخواهد داشت تا کار به‌اجرا درآید. اما وقتی من در مقام یک کارگردان تلویزیونی یا یک بازیگر سینمایی یا تلویزیونی باشم، پولم را که مبلغی خوبی بیشتر است، می‌گیرم و این پولی است که سریع به‌دست می‌آید. حال آن‌که یک نمایش نیاز به مدت زمان زیادی برای تعریف دارد و بازدهی آن از لحاظ مادی یک‌دهم مبلغ رسانه‌های دیگر است.

■ آیا قصد دارید این نمایش را به اجرای عمومی بگذارید؟

○ بله، حتماً. انشالله اگر امکانات لازم فراهم بیاید آن را به روی صحنه خواهم برد.

■ آیا بزرگزاری جشنواره تئاتر را در جریان تئاتر کشور مؤثر می‌دانید؟

○ مطمئناً خوبی مشرمن خواهد بود. نقش اصلی جشنواره به اعتقاد من آن است که کار فرد مورد ارزیابی قرار می‌گیرد و او به معایب و ضعف‌های کار خود پی‌می‌برد. در یک جشنواره است که در باره کارها بحث و بررسی می‌شود و می‌توان تجربه‌های جدیدی را به‌اجرا گذاشت. مهم‌ترین نکته مثبت جشنواره برای یک تئاتری می‌تواند دیدن آثار دیگران باشد.

■ به عنوان حرف آخر آیا می‌خواهید چیزی به این گفت‌وگو اضافه کنید؟

○ پیش از هر چیز می‌خواهم از استادم خانم آدینه که مرا پیوسته راهنمایی و در تمام لحظات کار همراهم بودند، تشکر کنم. پس از آن از دوستان و مستولان جشنواره که این امکان را به من دادند که در جشنواره پانزدهم شرکت کنم، سپاسگزارم. □

سیما تیرانداز، متولد ۱۳۴۹ در تهران است. وی تاکنون در نمایش‌ها، سریال‌ها و فیلم‌های سینمایی متفاوتی بازی کرده است. تیرانداز هم‌چنین چند نمایش را کارگردانی کرده است. او امسال نمایش «دخترک شب طولانی» را برای جشنواره پانزدهم تئاتر فجر به روی صحنه آورده است. به بهانه اجرای این نمایش در روز سوم جشنواره با او گفت‌وگو کردند.
■ درباره خودتان و سوابق تئاتری تان بگویید؟

○ کار بازیگری تئاتر را از سال ۱۳۶۷ در مدرسه هنر و ادبیات زیر نظر استادم گلاب آئینه شروع کردم و در کنار ایشان کارهای زیادی انجام دادم. از آن جمله می‌توان از «خبر خوش»، «مرگ یزدگرد» (که در همین جشنواره سراسری تئاتر فجر اجرا شد و جوایزی نیز به آن‌ها تعلق گرفت) و «سلطان مار» نام برد. فارغ‌التحصیل رشته تئاتر هستم و این آخرین کاری است که اماده کرده‌ام.

■ درباره دخترک شب طولانی، و شکل نمایش آن بگویید؟

○ این نمایش از روی متن نوشته چیستا یشری کار شده است و برگرفته از یکی از داستان‌های فولکلوریک ایران است و شیوه اجرایی آن «بازی در بازی» است.

■ شما به عنوان فردی که تجربه‌های را در کارهای سینمایی و تلویزیونی داشته‌اید، فکر می‌کنید چرا بسیاری از اهل تئاتر به سینما و تلویزیون روی می‌آورند؟

○ من اساسی ترین عامل را، عامل اقتصادی می‌دانم. من شخصاً وقتی این نمایش را شروع کردم، می‌دانستم مطمئناً برای من و دوستانم در گروه

منتقد باید از نزدیک با زندگی بازیگران ارتباط داشته باشد و نسبت به مسائل سیاسی و اجتماعی و هنری از حساسیت بالایی برخوردار بوده و از خصایل یک اخلاقی نیز بهره‌مند باشد تا بتواند وظیفه‌اش را که همانا روش‌ساختن مفاهیم گنجانده شده در نمایش است، به خوبی انجام می‌دهد.

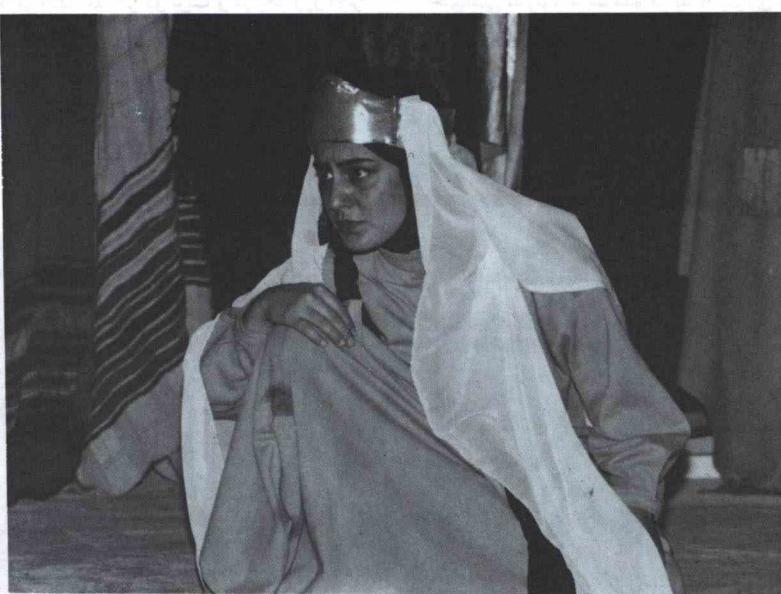
چنین نظراتی سبب شده که امروزه به نقد همچون مقوله‌ای بنگردند که یک جنبه آن بینش علمی است و جنبه دیگر آن بینش هنری است که با امانت داری و بیان حقیقت به درک عمیق‌تر آثار هنری کمک می‌کند. □

قاسم رضازاده

کارش از سوی تماشاگران نیز با استقبال رویه رو خواهد شد. البته عملکرد چنین منتقدانی نه از روی کینه یا بدخواهی بلکه به سبب نوع بیش آن‌ها بود که در جامعه امروز ما چندان مورد قبول نیست. امروزه ضرورت این مطلب حق می‌شود که باید به نوعی «نقد» دست یافت که علاوه بر بررسی جنبه‌های زیباشناختی نمایش، به تجزیه و تحلیل مسائل سیاسی و اجتماعی نیز پردازد تا فرصتی پدید آید که به هنر نمایش از زاویه‌ای دیگر و از ورای صحنه نگریست. منتقد امروزی، تماشاگر را آموزش می‌دهد، آموزشی که با شیوه‌های از پیش تعیین شده و قدیمی ساخته ندارد. او سعی می‌کند تا شیوه‌های گوناگون بیان در تئاتر را به تماشاگر بشناساند و این تفکر را در بیننده پی‌ریزی

جشنواره، صحنه‌های تجربه‌های نو

گفت و گو با سیما تیرانداز، کارگردان نمایش «دخترک شب طولانی»

همدی مسئولان و هنرمندان

مقام محترم وزارت، روز گذشته به همراه مهندس خوشرو معاون امور هنری، آقای مسجدجامعی معاون پژوهشی و آموزشی، تجفی بزرگ رئیس مرکز هنرهای نمایشی و آقای نعمت مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی همدان پس از دیدار از نمایشگاه و قوهه‌خانه سنتی واقع در سرسراي تالار وحدت از نمایش «تسویی» نیز دیدن کردند.
امید است تا حمایت و ارتباط ذکر شده مابین مسئولان و هنرمندان بیشتر و همه گیرتر شود. □

مهندس میرسلیم وزیر محترم فرهنگ و ارشاد اسلامی به همراه سایر مسئولان وزارت خانه مربوطه هر روز از برنامه‌های گوناگون پانزدهمین جشنواره سراسری تئاتر فجر دیدن می‌کنند. حضور مهندس میرسلیم و همراهانشان در کنار هنرمندان تهرانی و شهرستانی، توبیدخش این امر است که مسئولان و هنرمندان، احساسات و مراودات همگون و نزدیکی دارند و همپای یکدیگر در جهت تحقق اهداف فرهنگی و هنری جمهوری اسلامی ایران قدم بر می‌دارند.

تئاتر و ریشه‌های مشترک

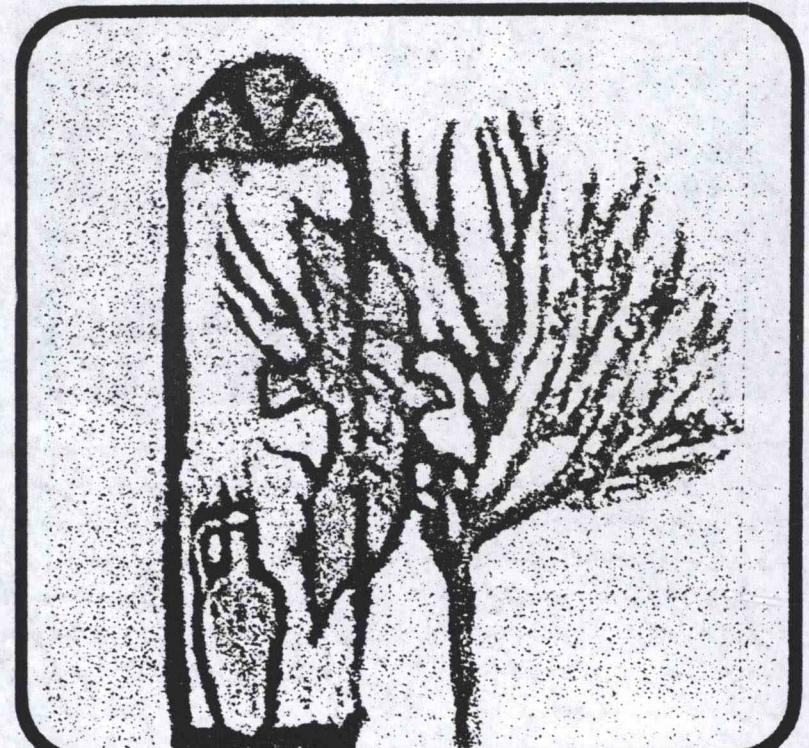
چیستا یثربی

پاسخگویی به نوعی از احساسات بشری پدید آمده است و ویژگی‌های تکبیکی خاص خود را دارد اما هدف نهایی تمامی این سبک‌ها برآوردن «نیازهای روحی و درونی» بشر است. صحفه تئاتر میزگردی نیست که در دو سوی آن دو گروه با اندیشه‌های متفاوت فرار گرفته باشند و هر یک هنر نمایش را کالایی معرفی کنند که زاده خلاقیت و ذهنیت پویای آن‌ها است و بس. تئاتر راهی است که بینندۀ را به اصالت وجود خود آگاه می‌کند تا انسان ققنوس‌وار از میان خاکسترها شرارت و بدینی، با قلبی آکنده از شناخت و آگاهی سر برآورد. لذا باید در جهت رفع نیازهای این هنر که شاید اساسی ترین آن‌ها، آموزش صحیح باشد، برآمد. آموزشی که در دانشکده‌های صاحب صلاحیت و تحت نظر اساتید کارآزموده انجام‌گیرد، و دانشجویان را با کم و کیف این هنر با شیوه‌هایی آکادمیک آشنا سازد. با گسترش هنر در ادبیک می‌توان زبانی جهانی را پی‌زیزی کرد که افکار را به هم نزدیک می‌کند و از تضادها و اختلافات می‌کاهد و هر قومی از اقوام بشری با نمایش آن به سادگی درمی‌باید که سایر اقوام نیز احساسات روحی و روانی مشابهی دارند و این خود به ایجاد انس و الفت می‌انجامد.

امید است از راه گشترش هنر تئاتر، ما نیز به نوبه خود دست آورده و اندوخته‌های فرهنگی کشورمان را به جهانیان عرضه کنیم و وظیفه خود را در قبال فرهنگ و هنر بشری به انجام برسانیم. □

شاید قدیمی‌ترین نوع فعالیت هنری انسان را بتوان تئاتر دانست که به عنوان بهترین وسیله برای بروز خلاقیت بشر شناخته شده است و حدود و مزهای جغرافیایی نمی‌تواند آن را محدود کند. تئاتر احساسات و عواطف را محور کارش قرار می‌دهد تا زمینه دوستی‌های تازه را پدید آورد. آن را نباید صرفاً وسیله‌ای برای پژوهش اوقات فراغت دانست و فقط مجموعه‌ای از اشارات، حرکات و اصوات نامید. تئاتر ماحصل نیازهای روحی و وسیله‌پرور تخیلات است که به آزوها جامه عمل می‌پوشاند و از طریق ایجاد یک کارگروهی، مهر و محبت را بین اعضای خانواده تئاتر برمی‌انگیزد. از آثار «اشیل» و «سوفوکل» تا «شکسپیر» و نویسنده‌گان معاصر، همه و همه را باید بخش‌هایی از بنای عظیم هنر تئاتر نامید که هر یک با هر ملتی که داشته‌اند، به نوبه خود بخشی از این بنا را پی‌زیزی کرده‌اند و آن را به صورت امروزی آن شکل داده‌اند؛ لذا باید تصور کنیم که بقای هنر دراماتیک یک قوم مشروط به فنای هنر قوم دیگر است زیرا هنر و فرهنگ اقوام گوناگون در هم تینیده شده‌اند و واحدی یکپارچه را به وجود آورده‌اند که به‌واقع نمی‌توان برای هر یک مرز خاصی را تعیین نمود و آن را از سایرین جدا ساخت. حتی فواردادن دو سبک هنری در مقابل هم و معرفی آن‌ها به عنوان دو مقوله متضاد نیز صرفاً از جهات تکبیکی قابل توجیه است. درست است که هر سبک برای

نمایش‌هایی که در جشنواره‌های تئاتر به‌اجرا درمی‌آیند، حداکثر دو نوبت و در یک روز اجرا می‌شوند. آنچه در حاشیه برگزاری موفق و پُر شور جشنواره به‌چشم می‌خورد پوسترهاست این است که دست‌اندرکاران این نمایش‌ها برای معرفی آثار خود ساخته‌اند. پوستر، آفیش و بروشور یکی از عوامل

«زنگنه شیرین است»، «کیودان و اسفندیار»، «دخترک شب طولانی» و «ناگستنی» (این مورد اخیر دارای پوستر و بروشور چاپی است) نام بُرد که طراحی، ترکیب‌سازی و اجراء‌های خوبی دارند و توائمه‌اند در انتقال مفهوم نمایش زبانی گویا و مؤثر داشته باشند. □

انسان معاصر در غربت

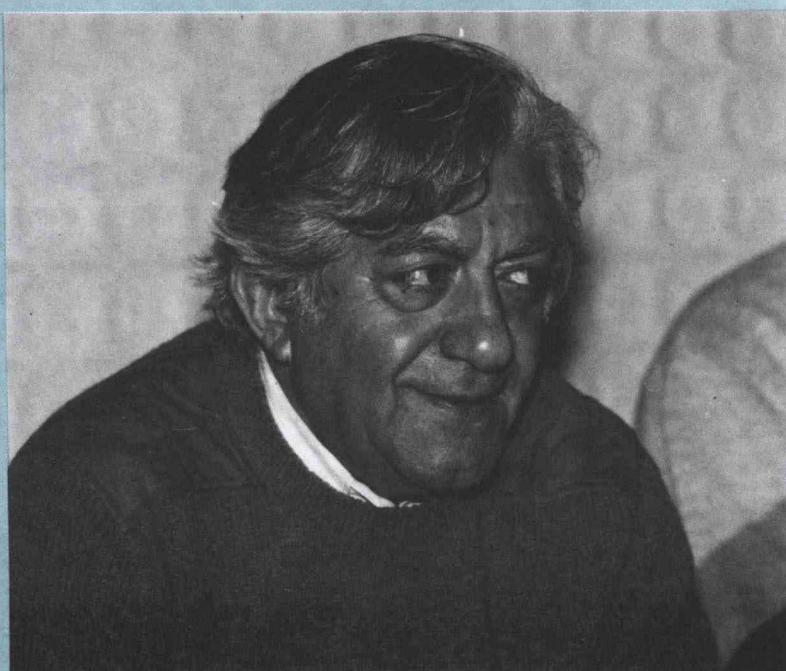
کفت و گو با بهمن مرتضوی، کارگردان نمایش «غريبانه»

■ شما به عنوان یک گروه شهرستانی چه انتظاراتی از جشنواره سراسری تئاتر دارید؟ ○ بهمن مرتضوی هستم. با سمت کارگردان با گروه نمایشی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی به نام «آرش» همکاری می‌کنم.

■ نمایش «غريبانه» از چه می‌گوید؟ ○ این نمایش سرگذشت پهلوانی پیر و حکایت دریه‌دری‌ها و تنهایی‌های اوست. «غريبانه» در واقع برگزیده‌شدن یا عدم آن هیچ تأثیری در باورهای من نباید داشته باشد و انشالله که ندارد. □

جشنواره به مسابقه نوعی آموزش

گفت و گو با عزت‌ا... انتظامی

که اینها در نفس خود نوعی آموزش است و طبعاً برای دانشجویانی که در حال تجربه هستند، فرست مغتنمی خواهد بود.

کار بعضی از گروه‌های سهستانی بسیار خوب بوده است، البته تا این لحظه؛ اما در مجموع جشنواره‌ای که پانزده دوره از عمرش می‌گذرد، باید هم کم کم خودش را پیدا کرده و در انتخاب نمایش‌ها و گروه‌ها دقت و توجه بیشتری کند. اگر جنبه آموزشی قضیه نیز مبنظر است، می‌شود از گروه‌های زیادی چه از تهران و چه از شهرستان‌ها به عنوان میهمان جشنواره دعوت کرد. البته گفتم بعضی از کارها واقعاً بسیار خوب بوده‌اند.

بعد از یکی از اجراهای بخش مسابقه در تالار مولوی فرستی دست داد تا با استاد عزت‌الله انتظامی عضو هیأت داوران پانزدهمین جشنواره سراسری تئاتر فجر گفتگوی کوتاهی پیرامون کیفیت نمایش‌هایی که تا بحال در جشنواره دیده‌اند، انجام دهیم.

تا به حال چند کار خوب دیده‌ام و البته دو سه اثر را نپسندیدم. در هر جشنواره‌ای این مسئله هست، یعنی گاه بعضی از کارها خام هستند و بعضی بسیار خوب و استادانه. آنچه اهمیت دارد نفس برگزاری جشنواره و حضور جماعت اهل تئاتر است و فراهم شدن امکان دیدن کارهای یکدیگر؛

دیدار گروه ترکمنستان با دبیر جشنواره

برای حضور گسترش کشورهای اسلامی در جشنواره‌های آتی داشت. در پایان این جلسه، کارگردان و سپرست گروه نمایش ترکمنستان، خوشحالی خود را از سفر به ایران ابراز کرد و گفت: «از دیدن نمایش‌های ارایه شده در جشنواره، بسیار حیرت‌زده شدم. هیچ‌گاه تصور نمی‌کردم که تئاتر ایران چنین قابلیت‌ها و توانمندی‌هایی داشته باشد...»

رحیم نجفی برزگر، دبیر پانزدهمین جشنواره سراسری تئاتر فجر و ریس مرکز هنرهای نمایشی، در سومین روز از جشنواره پذیرای هنرمندان ترکمنستان بود. نجفی برزگر پس از خوش‌آمدگویی بر میهمانان، وجود مشترک فرهنگی ایران و ترکمنستان، بر اهمیت تبادلات فرهنگی - هنری بین دو کشور تأکید کرد و ویزگی‌های نمایش در ایران و تحولات اخیر تئاتر کشورمان را مذکور شد. وی هم‌چنین حضور گروه نمایشی ترکمنستان را فتح‌بایی

■ زبان تئاتری ترکمنستان بیشتر از چه مضماین و سنت‌های الهام‌بخشید؟
○ از افسانه‌های قدیمی که بین ترکمن‌ها و قوم‌های مختلف این سرزمین وجود دارد. به عبارت بهتر، سرچشمۀ اصلی الهامات ما فرهنگ دیرینه و اصیل ترکمنستان است. ادبیات جهان نیز از جمله منابعی است که ما همیشه مد نظر داریم و از آن بهره می‌گیریم. اما آنچه برای ما بیشترین ارزش را دارد یافتن ادبیات قومی و ملی است. که بیانگر اصلی هویت ملی و اصالت کشور ما باشد.

■ چندین بار است که به ایران می‌آید؟

○ اولین سفرم به ایران است و از اینکه توانسته‌ام در پانزدهمین جشنواره تئاتر فجر شرکت کنم بسیار خوشحالم.

■ وضعیت تئاتر در ترکمنستان چگونه است؟

○ بعد از استقلال کشور ترکمنستان ما توانسته‌ایم با هنر تئاتر به بیان فرهنگ قومی و ملی خود پردازیم، این امکان، سابق بر این در دسترس ما قرار نداشت.

باشد یاد آور شوم که اولین گروه تئاتری که توانست در این زمان رشد یابد و به درجه‌ای از توانایی‌های هنری برسد، گروه ما بود. تا کنون تئاتر کشور ما توانسته است در عرصه جشنواره‌های خارجی جواہری را از آن خود سازد. یکی از مهم‌ترین عوامل موفقیت تئاتر ترکمنستان، آقای نیازاف می‌باشد.

■ آیا با تئاتر کشورهای دیگر رابطه دارد؟

○ بله، بسیاری از گروه‌های تئاتر کشورهای گوناگون به ترکمنستان می‌آینند و ما از تجربیات آنان بهره‌مند می‌شویم. ما نیز برای اجرای کارهایمان تا کنون به دوشبه، تاشکند، ترکیه، کاتاناد، انگلستان و اغلب کشورهای تازه استقلال یافته رفته‌ایم و نمایش‌هایمان مورد پستند تماشگران واقع شده است.

■ آیا سال آینده در جشنواره شرکت می‌کنید؟

○ با کمال میل، اگر از ما دعوت شود در کمال مسرت حاضریم به میهن بزرگ و باستانی ایران بیایم و از تجربیات شما در این زمینه هنری بهره‌مند شویم.

ضرورت کشف هویت ملی در نمایش

بخشی از سخنرانی احمد جوایی در دومین روز گردهم‌آیی «بررسی نمایش در ایران»

سوابق از میان رفته است؟ هویت فرهنگی هسته زنده‌های فرهنگ است که جامعه با قوم در پناه آن به گذشته خویش تکیه می‌کند و از مایه‌های خود قوت می‌گیرد و تأثیرات احتمالی خارجی را پس از انتخاب از صافی وجود می‌گذارند و پیوسته فرایند آفرینش و زایش خویش را به مدد آن ادامه می‌دهد. در یک نگاه گذرا به پیشینه تاریخی این ملت بزرگ، می‌توان ادعای کرد که ایرانیان علی‌رغم حملات و دست‌اندازی‌های مکرر تاریخی هرگز خاموش نشدن و به هر خود که همان «هنر عشق‌ورزیدن و هنر انتظار» است، ادامه دادند. اما در این میان باید هوشیار بود و سره را از ناسره تشخیص داد و زمانه را درک کرد. به ارزش‌ها ایمان داشت و باورهای مردم را محترم شمرد و به اشاعه فرهنگ و هنر اصلی خودی همت گذاشت. □

تئاتر و نمایش هر قومی را به متابه آینه‌بی دانسته‌اند که همه فراز و فرودهای تاریخی، شکست‌ها و پیروزی‌ها، شادکامی و تلحکامی‌های هر ملتی را در خود نمایان می‌سازد. آیا نمی‌شود، این آینه‌های کوچک را که به همت و جوهره ملی فرد فرد مردم صیقل خورده، در کارهای نهاد و به آینه‌بی بزرگ دست یافته تا جهان در آن متجلی گردد؟ آیا این ملت بزرگ، نجیب و شریف ما در شرایط کنونی با صیقل دادن فرهنگ خودی نمی‌تواند بر تهاجم و تبلیغات بیگانه غلبه نماید؟ یقیناً می‌تواند. زیرا این فولاد از کوره‌های تفته تقدیر و نامالیمات تاریخی چونان زر سرخ سرفراز و سربلند بیرون آمده است.

راستی اگر این سرمیان در زمینه‌های نمایشی پیشناز بوده، پس بر آن چه گذشته است؟ آیا همه آن

شاهنامه و آزمون آفرینش‌های نو

گفت و گو با کرامت رودسان، کارگردان نمایش «فروود»

کارگردانی کرده‌ام که آخرین آن نمایش «فروود» می‌باشد که امسال در بخش مسابقه پانزدهمین جشنواره شرکت کرده است.

■ نمایش «فروود» از چه می‌گوید؟
○ نمایش «فروود» برداشت آزادی است از شاهنامه حکیم بزرگ فردوسی که توسط آقای دژاک نوشته شده است و سبک و سیاق خاص خودش را دارد. همان‌طور که در خلاصه داستان آمده است، درگیری‌های فروود را بالشکر توم به صحنه می‌کشد و در نهایت کشته شدن فروود به دست بیژن را تصویر می‌کند.

■ چقدر بر نوع اجرایی نمایش تکیه دارد؟ و آیا بیان قصه و پیام آن بروای شما مهم‌تر است؟
○ به اعتقاد من هر نمایش باید پیام خاصی داشته باشد ولی شیوه اجرایی آن بر اساس نگاه و دید کارگردان متن است.

چگونگی به صحنه آوردن یک متن (و با عبارتی به تصویر کشیدن آن) راه و مسیری است برای آزمودن خلاقیت‌های تازه. نوآوری در تئاتر در صورتی ممکن خواهد بود که بر صحنه آید، با مخاطب برخورد رو در رو داشته باشد و آزموده شود. در غیر این صورت کارگردان در چنگال آثار کلیشه‌ای باقی می‌ماند. □

نمایش «فروود» در سومین روز از پانزدهمین جشنواره سراسری تئاتر فجر، در سالن چهارم‌سی شانزده شهر شاهنامه از ایرانیان در چنبره آن گرفتار است به کلیت نمایش لطمہ وارد می‌کند. مثلاً عمل نمدمالی که در آغاز انجام می‌گیرد می‌توانست به شکل نمایشی و بدون پراکنند ذرات بر فضای سالن انجام گیرد، بدون آنکه ذره‌ای از تأثیر آن بکاهد. به هر حال اگر برخی از نقاط ضعف در کارگردانی و بیان و برخی بازی‌های نه چندان خوب در نمایش «هی جار» بگذریم، باید این نمایش را در میان تئاتر شهرستان روزنه امیدی در ارتقای تئاتر کشورمان بازی کرده‌ام و همچنین شانزده نمایش را نیز

■ درباره خودتان و سوابق کاری تان بگویید؟
○ از سال ۱۳۴۹ کار نمایش را شروع کرده‌ام و تا به امسال یعنی سال ۷۵ حدود شصت و سه نمایش بازی کرده‌ام و همچنین شانزده نمایش را نیز

لحظه به لحظه تا قلب ماجرا

نگاهی به نمایش «هی جار»

بهره‌گیری از شیوه‌های سنتی و آینه‌بی کشورمان است که به راحتی و بدون هیچ مشکلی می‌تواند با تمهدات لازم حوادث مهم زندگی چند نسل را به شکل حلقه‌های زنجیر نشان دهد، بدون آن که لطمہ‌ای به کلیت نمایش وارد شود و یا در باور تماشاگر خشنه‌ای ایجاد گردد.

کارگردان نمایش با استفاده از چنین شیوه‌ای از زندگی مراد و همسرش شروع می‌کند و حوادث که بر سر نسل‌های پس از او خواهد آمد را به راحتی به نمایش می‌گذارد. همچنین برخی اعتقدات بی‌پایه و اساس که گاه منفعت طلبان با حریه‌های گوناگون چیز استیمار و بهره‌کشی از افراد یک قوم به کار می‌برند تا اندک اندک شدن چشم‌هایشان بر حقایق گشوده شود. تا هنگام مرگ «مراد» همین شیوه نمایشی حتی در ضربه زدن و کشتن شخصیت‌ها حفظ می‌شود اما از آن پس برخی برخوردهای فیزیکی بی مورد پیش می‌آید که متأسفانه تئاتر شهرستان هنوز در چنبره آن گرفتار است به کلیت نمایش لطمہ وارد می‌کند. عامل مهم دست می‌باشد. اول اینکه اجازه جذب و قایع اتفاق افتاده در نمایش را به تماشاگر می‌دهند و آنان را برای شروع دنباله داستان آماده می‌کنند و مهارت بسیار داشتند و هم‌اکنون این شیوه در روایتگران باقطع نمودن به موقع نمایش به چند عامل ذکر شده، توانست مخاطب را لحظه به لحظه به قلب ماجرا بکشاند.

روایتگران در زمان‌های کهن در قصه‌سازی مهارت بسیار داشتند و هم‌اکنون این شیوه در برخی نمایش‌ها مورد استفاده قرار می‌گیرد. روایتگران باقطع نمودن به موقع نمایش به چند عامل ذکر شده، اول اینکه اجازه جذب و قایع اتفاق افتاده در نمایش را به تماشاگر می‌دهند و آنان را برای شروع دنباله داستان آماده می‌کنند و مهارت تر اینکه با استفاده از همین عمل صورت می‌گیرد و تا حدود زیادی در این شیوه نقل‌گویی مسلط عمل می‌نمایند، به طوری که تماشاگر را برای شنیدن ادامه داستان در جای جای نمایش ترغیب می‌کند.

پر بار تر از پیش

گفت و گو با اصغر زمانی کارگردان تئاتر خیابانی

«خواستگاری» یکی از نمایشنامه‌های خیابانی است که به کارگردانی آقای اصغر زمانی در پانزدهمین جشنواره سراسری تئاتر فجر شرکت کرده است و در پارک‌های: قیطریه، خیام، ترمیان شرق، فرهنگسرای نیاوران، تئاتر شهر، مجموعه آزادی به نمایش درمی‌آید.

اصغر زمانی در باره درون نمایشنامه‌اش گفت: سعی کرده‌ام یا اجرای این نمایشنامه از خانواده‌ها و والدین بخواهم تا به فرزندان خود توجه بیشتری داشته باشد چرا که دخالت بی‌جا و غیر اساسی گاهی ایجاد مشکل و معضل خواهد کرد. ولی در خصوص پانزدهمین جشنواره سراسری تئاتر فجر و مقایسه آن با سال‌های گذشته اظهار داشت: بخشواره امسال با برنامه‌بازی منظم و دقیق آغاز شده و کارگردان‌ها به راحتی توانستند پیام خود را در قالب نمایشنامه به بینندگان خود ارایه دهند، در حقیقت می‌توان اذعان داشت که بخشواره امسال پربرادر از سال‌های گذشته بوده و مردم استقبال خوبی داشتند. □

تئاتر، قالی کرمان – سینما، فرش ماشینی

گفت و گو با هوشنگ مرادی کرمانی

صحنه رفت.

○ آقای احمد مایل مدت‌ها روی آن تمرين کرده بود. او می‌خواست به عنوان پایان‌نامه تحصیلی آن را روی صحنه بیاورد به‌هرحال دوستان زحمت کشیدند و آن را به صحنه آورند.

■ آیا هنر نمایش می‌تواند در مقابل رسانه‌های

الکترونیکی و ماهواره‌ای به حیات خود ادامه دهد؟

○ هنری که بتواند از محدوده بسته روشنگری درباید و بدون آن که مبتذل شود به طرف مردم عادی برود موقع می‌شود و تئاتر هم از این امر مستثنی نیست و بتواند با مردم ارتباط برقرار کند. نمایش باید به علایق مردم گره بخورد.

■ جشنواره امسال چگونه بود؟

○ خیلی خوب بود. امسال جشنواره بسیار غنی بود.

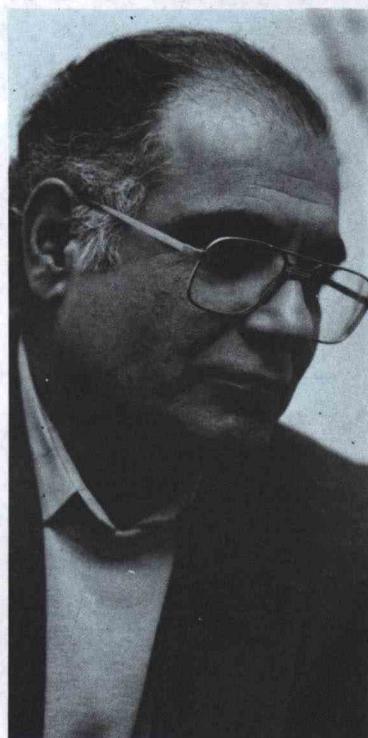
■ سبک خاصی را در آثار شما می‌توان ملاحظه کرد؟

○ آیا «کبوتر در کوزه» را همسو با سایر آثار تان می‌دانید؟

○ موضوعات آثار من چهار دسته می‌شوند؛ یکی مسئله فقر شرافتمانه، تلاش برای خوب‌بزیستن، حضور پچه‌ها و طنز تلخی که در کارهای من است و پرداختن به مسائل بومی و محلی. در این نمایشنامه از یک افسانه قدیمی و دویتی‌ها و لالایی‌های محلی بهره گرفتم.

■ از اجرای متین خود تان تا چه حد راضی هستید؟

○ من کارگردان را بقابلی نمی‌شناختم. از اجرا ناراضی نیستم، زحمت زیادی کشیده شده است. □

یک تغییر 😊

طبق آخرین خبر و اصله از دیرخانه پانزدهمین جشنواره تئاتر فجر، امروز نمایش «هی جار» در سالن فرهنگسرای این سینما اجرا نخواهد شد و به جای آن نمایش «یک اتفاق» ساده در یک ... در دو سالن روی صحنه خواهد رفت. یکی از مسؤولان جشنواره اعلام کرد علت این تغییر مهیا نبودن سالن برای گروه نمایشی «هی جار» بوده است.

آوازه هوشتگ مرادی کرمانی سال‌های است از مرزهای کشور نیز فراز رفته و کمتر کسی است که در وادی ادبیات کودکان جهان نامش را نشیده باشد.

أهل سرزمین مهربانی‌ها و فرزند کویر است. او می‌نویسد، او برای کودکان می‌نوسد و نوشته‌هایش سرشار از لطف و مهربانی و عشق است.

قصه‌های محبد، چههای قالی‌باخانه، نخل، خمره، چکمه، مشت بر پوست، مجموعه داستان تور و داستان موهمن مامان، از اوست.

برخی از نوشته‌هایش به زبان‌های آلمانی، انگلیسی، فرانسوی، اسپانیایی، هلندی، عربی و ارمنی ترجمه شده است.

■ تلقی شماز تئاتر چیست؟

○ تئاتر مثل قالی کرمان و سینما مثل فرش ماشینی است. من از دوران کودکی با تئاتر و تغزیه آشنا شدم. در آن ایام بچه‌ها را جمع کرده و تعزیز اجرا می‌کردیم. ما در کرمان گروه تئاتری داشتیم. در مدرسه نمایشنامه‌هایی می‌نوشتیم که توسط داش آموزن و به کارگردانی خودم اجرا می‌کردیم. وقتی به تهران آمدم به هنرستان هنرهای دراماتیک رقم و شاگرد نصرت کریمی و رکن‌الدین خسروی و رشیدی و استادان دیگر مانند آریانپور و فولادوند شدم.

دلم می‌خواست من هم اثری در تئاتر داشته باشم تا این که با دوستم ایرج راد مشورت کردم. او تشویقم کرد تا من در کنار داستان و فیلم‌نامه، نمایشنامه‌ای هم بنویسم به نام «کبوتر توی کوزه».

■ و در شهرستان گرگان توسط یک کارگردان به روی

اخباری از جهان نمایش

۱۹۹۶—۱۹۹۸)، شاعر، نمایشنامه‌نویس و سینماگر فرانسوی اختصاص داشت که در نوامبر ۱۹۹۶ برگزار گردید.

از جمله فعالیت‌های دیگر این مرکز بزرگ‌زاری کنفرانس‌های بین‌المللی است که با هدف ایجاد انجیگره برای تحقیق و پژوهش، تقدیم و هم‌سروی در راهیافت‌های مطالعاتی صورت می‌گیرد. اولین مبحث این مجموعه «نمایش، مراسم‌های هنری و شمنیسم» بود که در سال ۱۹۹۳ برگزار شد. از موضوعاتی که در دستور کار این کنفرانس‌ها قرار دارد، می‌توان به «نمایش، زمان و مکان» اشاره کرد.

مرکز تحقیقات نمایشی مؤسسه بین‌المللی تئاتر به منظور بررسی و ارزیابی مجدد آثار و تأثیر نمایشنامه‌نویسان بزرگ قرن یستم برنامه‌بازی و به مدیریت مرکز انگلیسی مؤسسه بین‌المللی تئاتر در انگلستان اجرا می‌گردید. در هر دوره از این طرح زندگی و آثار یک نمایشنامه‌نویس بررسی می‌شود و به این منظور کارگاه‌های تحقیقاتی با حضور دانشجویان، صاحب‌نظران و علاقمندان برگزار می‌شود. در پایان هر دوره، یک گردهم‌آیی یک هفته‌ای تشکیل می‌شود که طی آن نتایج بررسی‌های صورت گرفته در کارگاه‌ها، تدوین می‌شود. آخرین برنامه طرح «استادان گذشته» به بررسی زندگی و آثار آستانه آرتو

سومین دوسالانه هنرهای نمایشی کشور سوئد به‌زودی در شهر لولیا از تاریخ ۱۵ تا ۱۹ مارس ۱۹۹۷ (۲۵ ایام اسفند ۱۳۷۵) برگزار خواهد شد. در این جشنواره، آثار برگزیده تئاتر سوئد به روی صحنه خواهد رفت. از برنامه‌های جنبی این دوسالانه، برگزاری سینهایا و جلسات پژوهشی، به‌ویژه برای بازدیدکنندگان غیرسوندی است. این جشنواره به همت مرکز سوئدی مؤسسه بین‌المللی تئاتر برگزار می‌شود.

فعالیت‌های مرکز تحقیقات هنرهای نمایشی

«استادان گذشته» نام طرح دنباله‌داری است که

چاپ سوم فرهنگ تئاتر

فرهنگ تئاتر نام کتابی است که به زبان فرانسه توسط «پاتریس پاوی» و با مقدمه «آن اوبرسفلد» در فرانسه چاپ شده است. چاپ‌های اول و دوم این کتاب به ترتیب در سال‌های ۱۹۸۰ و ۱۹۸۷ منتشر شده است. تا کنون این کتاب به زبان‌های بسیاری ترجمه شده است. در این فرهنگ، اطلاعات مفیدی درباره تاریخچه، فرضیه‌ها، روش‌ها و گونه‌های هنرهای نمایشی گنجانده شده است.

سومین دوسالانه سوئد

معرفی نمایش‌های بخش مسابقهٔ روز چهارم جشنواره

خسرو زارعی، باقر رمضانزاده

محمد رحیمی، محمد شنبه‌نیا، بتول

ذبیحی، مهانو پور زهابی، کلثوم

دیبا و شفیق کریم‌آبادی

خلاصه نمایش:

در ساحل معرفت، فقر به لفاظ نسبی می‌وزد و برگ‌های درخت نجوب جنوبی، رقصان از آن است. سوز ماهی نظاره‌ای است به باورهای انسانی و پس از آن روشن خیالاتی نوین. همین و بن، پدر و خواهر چشم گشوده‌اند تا حقیقت را بگذرند و وجودان بیدار انسان‌ها، انسانی سرکش را به محاكمه کشانیده است و سرنوشت دست آویزی است براي آنچه شده و سرانجام حقیقت از زبان باورها این‌گونه می‌آید که قطره‌ای به دریا پیوست و چشم‌ها هنوز نگران... .

شعبده و طليسیم

بخش: مسابقه

شهرستان: تهران

نویسنده: چیستا یثربی

کارگردان: شهره سلطانی

بازیگران: شهره سلطانی

خلاصه نمایش:

طرح فضایی افسانه‌ای و اساطیری در کنار مسئله بازیگری که در هر زمان قابل طرح است، در این اثر مدد نظر قرار گرفته است و برای اجرای موسیقی آن نیز از سازهای سنتی استفاده شده است. بازیگری دوره‌گرد با تعریف داستانی، نمایش را آغاز می‌کند و سعی می‌نماید تا با شکلی نمادین، مشکل خود و جامعه‌اش را بیان کند. او در تلاش است مردمی را که هرگز نمی‌خندند، با بازی خود شاد کند و در این رهگذر، دو قصهٔ فولکلور را تعریف می‌کند. اما در نهایت به این نتیجه می‌رسد که او باید به عنوان یک بازیگر وظیفه خود را علی‌رغم همهٔ تاکامی‌ها و شکتها به انجام رساند و تنها در این صورت است که به خود اجازه خواهد داد تا صحنه را ترک گوید... .

سوز ماهی

بخش: مسابقه

شهرستان: میاناب

نویسنده: علی رضایی

کارگردان: علی زارعی

بازیگران: غلام پیله‌ور، رضا نژاد سبحانی،

محمد اختیاری، محمد رمضانزاده

به کارگری کلامی با اصطلاحات و تکیه کلام‌های اصیل فارسی و استفاده از موسیقی ایرانی و سازهای سنتی هم‌چون سه‌تار، دف و... هم‌زمان با اجرای نمایش جلب نظر می‌کند که می‌تواند گامی به‌سوی تاثیری بارگو و بوی ایرانی باشد. این فضاسازی‌ها در نمایش‌های خیابانی هم مشاهده می‌شود از آن جمله می‌توان به تعزیزهای نمایش‌هایی با شکل‌های پهلوانی اشاره کرد.

بخش‌های مختلف حکایت از آن دارند که می‌توان با بهره‌گیری از متن‌ها و شکل‌های اجرایی سنتی- آیینی به یکی از اهداف اصلی جشنواره که همان رسانید به تئاتری ایرانی - اسلامی است، نزدیک شد. در بسیاری از نمایش‌هایی که در چند روز گذشته بر صحنه رفته‌اند، استفاده از متون کهن فارسی و یا مضامین فولکلوریک ایرانی، صحنه‌پردازی‌ها و لباس‌آرایی‌های سنتی - ایرانی،

جشنواره آثار بخش مسابقه را برای داوری هرجه بهتر به تماشا نهسته‌اند.

تنوع آثار به نمایش درآمده در این جشنواره چه از لحاظ مضمون و چه از نظر شیوه اجرایی نشان از

پویایی و تحرکی دارد که تاثیر کشور به آن نیل دارد و

این‌همه از پیشوایانه غنی‌ای به نام «عشق»

برخوردارند.

بسیاری از نمایش‌های به‌اجرا درآمده در

تاکنون پانزدهمین جشنواره سراسری تئاتر فجر، سه روز پُرپار را پشت سر گذاشته است و امروز دوشنبه ۶ اسفندماه چهارمین روز خود را آغاز کرده است.

در این جشنواره نمایش‌هایی در ۱۳ سالن تهران به

نمایش درمی‌آید و هم‌جنین هم‌روزه نمایش

خیابانی در ۱۲ محل اجرا می‌شوند. تاکنون ۱۶

نمایش در بخش مسابقه، ۳ نمایش در بخش ویژه و

۱۲ نمایش در بخش میهمان به‌اجرا درآمده و داوران

یاد آیام

بخش: مسابقه

شهرستان: قم

نویسنده: علی تقاضیان

کارگردان: علی تقاضیان

بازیگران: محمدعلی خبری، عباس صفا،

سید محسن پیام، عظیم اسدی، رضا

ابوذر، عباس گائینی، مجید مقدم،

مصطفی اسلامی، احمد علی،

ابوالفضل صادق، محمد صادق

خلاصه نمایش:

در این اثر کوشش شده است تا با دیدی واقع‌گر به مسئله دفاع از ارزش‌ها پرداخته شود. داستان از آن جا

آغاز می‌گردد که حیدر صاحب دگه دوچرخه‌سازی، در یکی از شهرهای واقع در مناطق جنگی با

خطاطش و عکس‌هایی که از دوستان شهیدش دارد،

زندگی می‌کند. از سوی دیگر فردی را می‌بینیم به

نام محبی که در طول جنگ با حیله و نزدیک آورد و

توانسته است مال و متأل فراوانی به چنگ آورد و

امروز صاحب چندین معازه در کیش و آپارتمان در

تهران است. اینکه محب در این اندیشه است که دگه

حیدر را بخرد زیرا دگه در محلی قرار دارد که

زمین‌های آن را به ترقی است. از طرف دیگر محب

تمام غازهای اطراف دگه را قبل خریده است اما

حیدر هم چنان در مقابل فروش دگه مقاومت می‌کند.

در جریان درگیری‌های این دو، حیدر دوروبی‌های

محب را رو می‌کند و از ارزش‌ها و خون‌هایی که در

آن سرزمین ریخته شده است، دفاع می‌نماید. □

قلمر و ممنوع

بخش: مسابقه

شهرستان: تهران

نویسنده: حمودرضا بیانه

کارگردان: علی مقدم

بازیگران: مریم معینی، محمد حسن عشیان

هزار و دومین شب شهرزاد

بخش: مسابقه

شهرستان: قم